

ÜZENET

A PRÁGAI REFORMÁTUS MISSZIÓS GYÜLEKEZET
HETILAPJA – II. ÉVFOLYAM – 3. SZÁM, 2009. JAN. 18.

Kedves Testvéreim!

Pál apostolnak az Efézusiakhoz írt egész levele – és különösen ez a bevezető szakasza – arról szól, hogy milyen páratlanul hatalmas a mi Istenünk, és milyen nagy a gazdagság, amit Jézus Krisztusban a benne hívőknek ad. Azért

mentünk karácsony előtti napon az éjféli misére, és láttuk a kis Jézust a templomban. Ilyen picike volt. “Nyilván volt ott egy faragott jászol. A szívembe hasított a felismerés: ilyen picike Jézusban hisznek nagyon sokan. Ezért vagyunk tele aggodalommal, félelemmel. Azt

Pál, Isten akaratából Jézus Krisztus apostola, az Efézusban élő szenteknek és a Krisztus Jézusban hívőknek: kegyelem néktek és békesség Istentől, a mi Atyántól, és az Úr Jézus Krisztustól.

Áldott a mi Urunk Jézus Krisztus Istene és Atyja, aki megáldott minket mennyei világának minden lelki áldásával a Krisztusban. Mert Őbenne kiválasztott minket magának már a világ teremtése előtt, hogy szentek és feddhetetlenek legyünk előtte szeretetben. Előre el is határozta, hogy fiaivá fogad minket Jézus Krisztus által, akaratára és tetszése szerint, hogy magasztaljuk dicsőséges kegyelmét, amellyel megajándékozott minket szeretett Fiában. Őbenne van – az Ő vére által – a mi megváltásunk, bűneink bocsánata is; kegyelme gazdagságából, amelyet kiárasztott ránk teljes bölcsességgel és értelemmel. Mert úgy tetszett neki, hogy megismertesse velünk az Ő akaratának titkát, amelyet kijelentett Őbenne az idők teljességének arról a rendjéről, hogy a Krisztusban egybefoglal mindeneket, azt is, ami a mennyben, és azt is, ami a földön van. Őbenne lettünk örökösivé is, mivel eleve elrendeltettünk erre annak kijelentett végzése szerint, aki mindent saját akaratára és elhatározására szerint cselekszik; hogy dicsőségének magasztalására legyünk, mint akik előre reménykedünk a Krisztusban. Őbenne pedig titeket is – miután hallottátok az igazság igéjét, üdvösségetek evangéliumát, és hívőkké lettetek – eljegyzett pecsétjével, a megígért Szentlélekkel, örökségünk zálogával, hogy megváltsa tulajdon népét az Ő dicsőségének magasztalására.

Ef 1,1-14

fontos ezt tudni, mert sokszor hamis a mi Isten-ismeretünk. Sokkal kisebbnek gondoljuk Istent, mint aki Ő valójában, és sokkal kisebbnek hisszük Jézust, mint aki Ő.

Sokszor eszembe jut, hogy valamikor régen, karácsony és szilveszter között a városban sétálva két gyerek ment előttem. Az egyik lelkesen magyarázta a másiknak a következőt: „...és akkor el-

gondoljuk, hogy lehet Ő nagyon szeret engem, de a probléma amit meg kellene oldani talán neki is lehetetlen feladat. Ilyen kicsi hittel (vagy ilyen vaskos hitetlenséggel) imádkozunk sokszor, és csodálkozunk, hogy elmaradnak a csodák. Mert nem ismerjük azt a Jézust, aki azt mondotta mennybemenetelekor: „Nékem adatott minden hatalom mennyen és földön.” (Mt 28,18) Aki ezt

komolyan veszi, egészen másként tud imádkozni, egészen másként tudja hordozni a terheit, reménységgel tud nézni a jövőre, és sok mindenben bizonyosság lesz a szívében, amiről Isten ígéje szól. Ebből a nagyon gazdag részből, aminek szinte minden szavát érdemes lenne kibontani, három olyan kifejezést szeretnék kiemelni, ami sokszor ismétlődik benne: „Isten akarata”, „Isten dicsősége” és „a Krisztusban”, vagy néha úgy írja: „Őbenne”.

Isten akarata. Az apostol ezzel kezdi: „Pál, Isten akaratából Jézus Krisztus apostola.” Gondoljunk arra, hogy ki is volt ő eredetileg. Kinek született? Kivé torzult? Gyilkos-jelölt volt. Pecsétes írással vonul Damaszkuszba, hogy összeszedje azokat, akik hisznek Jézusban, ezt meg is vallják, és ha csak egy mód van rá, elpusztítsa őket. (21. századi kifejezéssel élve, likvidálja azokat, akiknek más a világnézetük vagy más vallást vallanak.) Ebből lett ő Jézus Krisztus apostola. Hogyan? Isten akaratából.

Mielőtt Pál megszületett, ez az akarat már készen volt. Miközben ő buzgón tanult Gamáliel lábainál, Isten akarata és Pál életére való terve már készen volt. S miközben ő indult, mint Jézusnak és az Ő tanítványainak az ellensége erre az útra, Isten akarata megvalósult, és leszállította őt a magas lóról. Megalázta magát a nagy Isten előtt, és ő maga csodálkozik utólag, hogy ennyire besötétíthet valaki? Egy művelt, vallásos ember, aki nagy reménysége a vallási élet vezetőinek, ennyire nem látja a valóságot? Ennyire nem ismeri Istent, az élő Istent,

akinek az ismeretére ők büszkék voltak? A buta pogányok szobrokat tisztelnek istenként, de azok nem istenek. Mi ismerjük az egyetlen, igazi Istent. Ennyire nem ismerte? Isten akaratából azonban lehullott a hályog a szeméről, felragyogott előtte az igazi Isten-arc, akit aztán még inkább megismert Jézus Krisztus személyén keresztül, és így lett ő Jézus Krisztus apostola. Ez a görög szó azt jelenti magyarul: *küldött*. Egy gyönyörű küldetésben telt el az élete. Mindig maga mögött tudta az ő hatalmas Küldőjét, és a lélekmentés szenvedélyével igyekezett minél többeket odahívni ahhoz a Jézushoz, aki számára is az egyetlen igazi út, igazság és élet lett.

Isten akaratából... Nem ő gyürkőzött neki, hogy majd megváltoztatja magát, nem mások láttak munkához, nem „megvilágosodott” egy pálmafa alatt, hanem Isten akaratából egyszer csak lelki világosságot kapott, és felismerte Jézusban ki az ő megváltója.

A világ teremtése előtt úgy döntött Isten, hogy ha az ember szembefordul vele, lesz visszaút a számára. Isten akaratából megjelent a kegyelem. Isten akaratából feszített meg a Bárány Jézus. Mikor döntött így? A Jelenések 13,8 szerint a világ teremtése előtt, mert Isten elvégezte az Ő akaratában, hogy lesz váltság, megmenekülhet a benne hívő, ad új életet, megtérést azoknak, akiknek Ő akar. Visszafogadja azt, aki eltávolodott tőle. Ki fogja nyitni a Mennysorság kapuját, amit az ellene fellázadt ember becsapott maga mögött.

Kicsit később azt olvassuk a 9. versben, hogy megismerteti velünk az Ő akara-

tának titkát, amit kijelentett Jézusban. Isten kijelenti magát. „*Ki kételkedőn boncolja Őt, annak választ nem ad, de a hívő előtt az Úr megfejtí önmagát.*” Aki alázatos bizalommal közeledik hozzá tele kérdéssel, értetlenséggel, kishitűséggel talán, azt fokozatosan beavatja az Ő titkába. Egyre többet árul el magáról: Kicsoda Ő, hogy viszonyul hozzánk, mit akar velünk személy szerint? Neki terve van minden emberrel, és ezt megmondja annak, aki érdeklődik. Az Ő csodája, hogy képesekké tesz arra, hogy ezt felfogjuk, és az is az Ő csodája, ha képesek leszünk teljesíteni az Ő velünk kapcsolatos akarátát. Ekkor érzi magát a helyén az ember, és a neki való engedelmeskedés közben bontakozik ki igazán, és jut el teljes emberségre, lesz azzá, akinek Isten eltervezte. Miért? Mert Isten így akarta.

Sok „miért?”-ünkre az a válasz, amit Pál apostol többször felel: azért, mert tetszett az Istennek. Nem mindenre tudunk részletes feleletet adni. Sokszor csak odáig jutunk el, hogy azért történt így, mert ez volt Isten akarata. Aki ismeri Istent és bizik benne, azt teljesen megnyugtatja ez a felelet. Ha azért történt ez velem, mert Ő így akarta, akkor egészen bizonyos, hogy előbb-utóbb akkor is javamra lesz, ha pillanatnyilag most rossz. Mert az Ő akarata jó és tökéletes akarat.

Isten dicsősége. Azt olvassuk, hogy az Ő kiválasztásának a célja az, hogy akiket Ő kiválaszt, megismerjék az Ő kegyelmét, az Ő dicsőségét tudják magasztalni. Ez a világ gyalázza Istent – mert is-

tengyalázás az is, ha valaki tagadja, ha valaki számon kér rajta dolgokat: miért engedte meg, miért csinálta? Az is, ha valaki udvariasan negligálja, kihagyja az életéből, senkinek, semminek tekinti. Nem tagadja, nem bántja, nem szidja, de nem tényező a számára, nem foglalkozik vele – ahogy az emberek mondani szokták. Olyan jó, hogy Isten szeretete utoléri sokszor az ilyen embereket is.

Az Istentől elszakadt világot az jellemzi, hogy nem dicsőíti, nem is tudja dicsőíteni. Mert nem ismeri, és mert Isten nélkül csak önmagát tudja dicsőíteni az ember. Az már az Ő ajándéka, amikor valaki megismerve Őt, dicsőíteni tudja.

A benne hívőket azonban Isten az Ő dicsősége magasztalására akarja elsegíteni. Hogyan történik ez? Szívvel, szájjal, cselekedettel. Erről szól a Biblia. Először az ember szívében fakad fel nemcsak a hála azért, amit Istentől kaptam, hanem a dicsőítés azért, aki maga Isten. A dicsőítés ebben különbözik a hálaadástól. A hálában megköszönöm, amit kaptam tőle. Amikor dicsőítem Őt, akkor megvallom, hogy Ő az, akinek megismertem, és tudom, hogy ez még csak a kezdet. Ennél még sokkal teljesebben ki fogja jelenteni magát. És az Ő megismerése jelenti az igazi, a teljes életet, ahogy Jézus mondta egyszer: „*Az az örök élet, hogy megismerjenek téged, az egyedül igaz Istent, és akit elküldtél, Jézus Krisztust.*” (Jn 17,3). Ez maga az örök élet, mert ez nemcsak értelmi ismeretek összegyűjtése, nem intellektuális tevékenység csupán, hanem a megismert Istennek való szolgálat. Mivel megismertem, hogy Ő az Isten, én pedig

ember vagyok, Ő Teremtő, én pedig az Ő teremtménye vagyok.

Ez a kifejezés, hogy az Ő dicsősége magasztalására teremtett minket, az eredeti szöveg szerint azt is jelenti, hogy közhírré tenni, elhíresztelni másoknak, hogy ki az az Isten, akit valamennyire már megismertünk. Ezt híreszteli a hívő ember szavak nélkül is a megszentelt életével. A pusztá létünkkel is dicsőíthetjük Istent. De ha megkérdeznék, akkor azt olvassuk a Bibliából, hogy legyetek készek elmondani mi van a szívetekben, és miért olyan az életetek.

Vajon dicsőíti-e Istent a mi életünk? Ezt nem görcsölve kell tenni. Egyáltalán: ezt nem „teszi“ az ember. Vagy fakad belülről, ha él bennünk a Krisztus, vagy nem fakad. E nélkül úgysem tudjuk sem a szívünkkel, sem a szavainkkal, sem az életünkkel dicsőíteni. De boldog ember az, akinek az életében ez az ajándék és feladat valósággá lett.

A Krisztusban. Ez a kifejezés majdnem hetvenszer fordul elő Pál apostol tizenhárom levelében. Ez a képes helyhatározó sok mindent jelent, ma csak az itteni előfordulásaira szeretnék rámutatni.

Ebben a rövid szakaszban, az első fejezetben, nyolcszor ismétli Pál a kifejezést. Vegyük ezt egy kicsit sorba.

Azt olvastuk a 3. versben: „*Áldott a mi Urunk Jézus Krisztus Istene és Atyja, aki megáldott minket mennyei világának minden lelki áldásával a Krisztusban.*“ Isten ajándékot akar adni. Nem bottal közeledik az ellene fellázadt emberhez, hanem ajándékkal, mégpedig minden lelki áldással, mennyei kincsekkel.

Eszünkbe juthat a Római levélnek az a mondata: „*Aki az Ő egyszülött Fiának nem kedvezett, hanem Őt halálba adta, hogyne ajándékozna vele együtt mindent minékünk.*“ (Róm 8,32).

Isten ajándékokat kínál, de csak a Krisztusban kaphatjuk meg mindazt, amit nekünk szánt. Aki Jézust befogadja az életébe, minden túlzás nélkül vele együtt mindent megkapott, amire szüksége van ebben az életben és az örök életben, csak még nem bontotta ki ezt a nagy csomagot. Mert a keresztyén élet tulajdonképpen egy nagy csomagbontás. Egyre több mindent felfedezünk abból, hogy mi mindent kaptunk mi Krisztusban. Sokszor éppen úgy fedezünk fel egy-egy addig nem ismert vagy meg nem becsült ajándékot, hogy éppen arra van szükségünk valamely nyomorúságban. Hogy szabadítást ad valamiből, hogy erőt ad valamihez, hogy felismerjük, valaminek mi a célja. Hogy úgy használ minket mások javára, hogy mi tudjuk a legjobban, hogy a képességeinken messze felül tudtunk valamit adni abból, amit mi is úgy kaptunk. És egyre inkább csodálkozik a hívő ember: mi mindent kaptam én Krisztusban.

Ezeket úgy külön-külön, Jézus nélkül nem lehet megkapni. Ha valaki így szól: Nekem az Úr Jézus nem kell, a bűneimről ne beszéljenek, nincsenek is talán, de kellene most nekem vigasztalás, mert gyászban vagyok. Nem fog vigasztalást kapni. Ezzel szemben Isten Krisztusban előre megvigasztal minket, hogy amikor a gyász beköszönt, már ott van a vigasztalás a szívemben, csak oda kell nyúlni és a megfelelő vigasz kéznél van,

adva van, mert azt is megkaptam előre a Krisztusban.

Különös törvényszerűsége ez a hívő életnek, de akik a keskeny úton járnak, nemcsak néznek Jézus után, azok megtapasztalják, hogy ez valóban így van. Minden mennyei lelki áldást nekünk adott a Krisztusban. És ezt fel sem lehet sorolni. Nekünk adta az örök életet, az üdvösséget, bűneink bocsánatát, azt a békességet, ami Jézus békessége, azt mondja: az én békességemet adom nektek. Azt az örömet, ami Jézus öröme. Foglalt helyünk van a mennyben.

Én mindig meghatódom, és törpévé zsugorodom, amikor ezt a mondatot olvasom a Bibliában. Hogy jövök én ehhez, hogy erről biztosított engem az én Megváltóm: *„Előre megyek, helyet készítetek nektek, aztán majd egyszer eljövök, magamhoz veszek titeket, s ti is ott lesztek, ahol én vagyok, mert az én Atyám házában sok lakóhely van.”* (Jn 14,1-3).

Azt olvassuk az 5. versben: *„Jézusra való tekintettel választott ki minket.”* Az örökkévalóságban kiválasztotta az övét, egyedül a Bárány Krisztusra való tekintettel, és amikor ez itt az időben és a mi életünkben realitássá válik a számunkra, bizonyosak lehetünk abban, hogy ez is Őreá való tekintettel történt.

Őbenne kaptunk bűnbocsánatot is. A 6-7. versekben olvashatjuk ezt: *„magasztaljuk az Ő kegyelmét, amellyel megajándékozott minket az Ő Fiában. Őbenne van, az Ő vére által a mi megváltásunk, bűneink bocsánata az Ő kegyelme gazdagságából, amelyet kiárasztott reánk.”*

Egyedül Jézusnak köszönhetjük, hogy Isten nem úgy bánik velünk, ahogy

megérdemelnénk, hanem sok olyan ajándékot ad nekünk, amit nem érdemlünk meg. Nem azt kapom, amit megérdemelnék, de kapok sok mindent, amit nem érdelek meg. Ezt nevezi a Szentírás kegyelemnek. Nem kapom meg az igazságos büntetését annak a temérdek bűnnek, amit elkövettem, de megkapom az örök életet, az üdvösséget, a dicsőséget odaát, amit nem érdelek meg, s mindezt: Jézusra való tekintettel. Az Ő Fiában, a Krisztusban.

A csúcst akkor éri el a felsorolás, amikor az utolsó versben ezt írja: *„Őt tette mindenekfelett az egyház fejévé, amely az Ő teste, és teljessége is neki.”* (Ef 1,22-23) Mivel elhangzott a tanítás arról, hogy mit kell ezen érteni: a Krisztusban hívők olyanok, mint egy egészséges testnek a tagjai. Ennek az épkezláb testnek a feje Krisztus, az egyik hívő a kisujja, a másik a füle cimpája, a harmadik a szája. Mindegyiknek közvetlen kapcsolata van az idegeken, vagyis a hiten keresztül a fővel, Jézussal, de összetartoznak egymással is. Egy pontosan körülhatárolható, organikus, élő egység az egyház. Krisztus a feje mindenkinek és az egésznek is. Tehát mindenki tudja, hogy tartozik valahova, védve van, biztonságban van. Nem gazdátlan, nincs kiszolgáltatva senkinek, mert minden az Ő lába alá van vetve. Minket pedig Ő kimondhatatlanul szeret. Befogadott, összetartozunk vele elszakíthatatlanul.

Amen

*(Elhangzott 2009. január 11-én,
a szolgálatot Máthis Szilvia végezte.)*

GYÜLEKEZETI ALKALMAK

Istentiszteleték:

Vasárnaponként 16.00-tól a gyülekezet Klimentská utcai gyülekezeti termében (Klimentská 18, Prága 1) vagy az „U Klimenta” templomban.

Biblióra: Az istentiszteletet követően, kb. 17.00-tól.

Énekkari próbák: Szerda esténként 18.00-tól, a Teológia (Černá 9, Prága 1) kápolnijában, vagy egyéb megegyezés szerinti helyen. (korus@refnet.cz)

A GYÜLEKEZET ÉLETÉBŐL

– **Kedden, január 20-án** kerül sor arra a **missziós előadássorozatra**, amely a **a kórei református gyülekezet Kobylisy-i** gyülekezeti termében lesz megtartva, melyre gyülekezetünk tagjait is szeretettel várják. A prágai kórei gyülekezet szeretne együttműködni gyülekezetünkkel, és mint kiderült, a hangsúlyt a misszióra helyezi. Ez a konferencia alkalom lehet az új kapcsolatok kiépítéséhez. További információért kérjük forduljon gyülekezetünk segédlelkészéhez, vagy szerkesztőségünkhöz emailben.

– Kérjük gyülekezetünk azon tagjait, akik megrendelték a **Kálvinista Szemlét** a 2009-es évre, hogy rendezzék az

előfizetési díjat: **4,20 €**.

– Megjelent a SZRKE által kiadott **Bibliaolvasó kalauz a 2009. évre**, mely a Kálvinista Szemlében megjelenő **Bibliaolvasó vezérfonal** beosztására épül. Az igékhez a Pozsonyi- és Komáromi Egyházmegye lelképásztorai készítettek magyarázatot. A Kalauz az istentisztelet után a helyszínen megvásárolható, **ára 2 € / 55 Kč**.

– Megjelent és kapható a kassai székelyű Fénysugár Polgári Társulás **2009-es Gyereknaptára**. A naptár **Kálvin János megtérését írja le**. Ára **1,5 € / 42,- Kč**.

PROGRAMAJÁNLÓ

– **Kedd, január 20., 18:00** – Jan Palach halálának 40. évfordulója alkalmából a PMKK nagytermében két filmvetítésre kerül sor. Először a **Horváth Tamás** rendezte **Tűzhalál, 1969** rövidfilm, majd a **Balogh Zsolt** által rendezett **1968** c. filmet vetítik.

– **Csütörtök, január 22., 17.00** – a **Fiatalképzőművészek Stúdiójának** csoportos kiállítás megnyitója lesz a PMKK pincegalériájában **Mindent csak egyszer elmondani** címmel.

– **Csütörtök, január 22., 19.00** – **Csáki András gitárművész koncertje** a PMKK nagytermében, a Magyar Kultúra Napja keretein belül.

-www.hunginst.cz

ÜZENET – A PRÁGAI REFORMÁTUS MISSZIÓS GYÜLEKEZET HETILAPJA

Felelős szerkesztők: Bodnár Noémi, Hlavács Pál, Hlavács Brocko Tünde, Simon Sz. Krisztina. Lapunkat ingyenesen terjesztjük, de fenntartására bármilyen segítséget örömmel elfogadunk.

E-mail (hetilap rendelések - heti egyszeri küldés elektronikus formában): uzenet@refnet.cz

Banki kapcsolat: 7190131205/4000, **Számlanév:** Dienes Kornélia (Mađ. ref. sbor)

IBAN CZ7040000000007190131205, BIC (=SWIFT) BAWACZPP